

Arrest

nr. 142 200 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2013, met kennisgeving op 9 december 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij al sinds 1992 in Nederland zou verblijven en sinds 3 jaar in België. Hij verklaart dat hij intussen volledig geïntegreerd is en dat hij de Nederlandse maatschappij en de Nederlandse cultuur heeft eigen gemaakt. Hij stelt eveneens dat alle sociale banden die hij heeft opgebouwd zich in België en Nederland bevinden. Echter dient te worden opgemerkt dat dit elementen van integratie zijn, die betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Betreffende het eerste en enige middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk is en dit omwille van volgende redenen:

(...)

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Op 14.01.2013 werd voor verzoekers een regularisatieaanvraag ingediend.

In de aanvraag werden volgende buitengewone omstandigheden aangehaald om de aanvraag hier in België in te dienen

(...)

De motivering

"Betrokkene verklaart dat hij al sinds 1992 in Nederland zou verblijven en sinds 3 jaar in België. Hij verklaart dat hij intussen volledig geïntegreerd is en dat hij de Nederlandse maatschappij en de

Nederlandse cultuur heeft eigen gemaakt. Hij stelt eveneens dat alle sociale banden die hij heeft opgebouwd zich in België en in Nederland bevinden. Echter dient opgemerkt dat dit elementen van integratie zijn, die betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld

en

"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend"

is niet afdoende, zorgvuldig en onredelijk om te motiveren waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken om de aanvraag hier in België in te dienen. Deze motivering is zelfs in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken is in feite strenger dan wat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet voorschrijft. Dit kan niet en is niet wettelijk.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De wet bepaalt niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn. Dit kan dus van alles zijn.

Derhalve kan dvz in de bestreden beslissing onmogelijk stellen dat elementen van integratie automatisch betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld.

Deze motivering is volledig in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat niet bepaalt wat buitengewone omstandigheden zijn. Nergens staat in dit artikel te lezen dat elementen van integratie enkel elementen zijn die kunnen beoordeeld worden m.b.t. de gegrondheid en niet m.b.t. de ontvankelijkheid.

Deze stelling is een te strenge interpretatie van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en voegt voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dit kan niet en is niet wettelijk.

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen perfect te maken hebben met het verblijf in België, de integratie,...

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker was de mening toegedaan dat

- het feit dat hij sinds 1992 in Europa verblijft
- 18 jaar in Nederland verbleven heeft en er volledig geïntegreerd was
- Het feit dat hij 3 jaar in België verbleef
- Al zijn sociale banden zich hier en in Nederland bevinden
- Hij legaal verblijf had in Nederland
- Hij een Nederlands rijbewijs heeft

dit omstandigheden uitmaken die als buitengewone omstandigheid kunnen gekwalificeerd worden.

Verzoeker is, gelet op het voorgaande, dan ook de mening toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dit in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die niet bepaalt wat buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Immers artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt niet wat wel en wat niet als buitengewone omstandigheid dient te worden begrepen.

Dit wil zeggen dat alle mogelijke omstandigheden kunnen ingeroepen worden om de aanvraag te staven en te motiveren dat dit buitengewone omstandigheden betreffen.

De wetgever heeft nooit uitgesloten dat

- het feit dat hij sinds 1992 in Europa verblijft
- 18 jaar in Nederland verbleven heeft en er volledig geïntegreerd was
- Het feit dat hij 3 jaar in België verbleef
- Al zijn sociale banden zich hier en in Nederland bevinden
- Hij legaal verblijf had in Nederland
- Hij een Nederlands rijbewijs heeft

dit geen omstandigheden kunnen uitmaken die buitengewone omstandigheden zijn.

Aldus kunnen theoretisch gezien, conform artikel 9 bis, de elementen die verzoeker aanhaalde wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en is de motivering van dvz daar waar zij stelt dat elementen van integratie enkel in de gegrondheidsfase kunnen onderzocht worden in strijd met artikel 9 bis.

Deze motivering is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die geen criteria oplegt wat wel en wat niet onder buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan.

Dat immers op deze wijze alle aanvragen kunnen afgewezen worden op stereotype wijze.

Dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest en elk dossier individueel dient beoordeeld te worden en verzoeker geen inzicht krijgt aan de hand van de bestreden beslissing waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een schending uitmaakt van de artikelen 8 van het EVRM. “

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing en wijst op haar gebonden bevoegdheid. Gelet op het feit dat de verzoekende partij de schending van een hogere Europeesrechtelijke bepaling aanvoert, in casu artikel 8 van het EVRM, dient het middel te worden onderzocht.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De tweede bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, motief dat overigens door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt weerlegd. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is. De formele motivering zoals vervat in vermelde bepalingen is niet geschonden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Aldus hoeft de

verwerende partij niet, wat de verzoekende partij ten onrechte suggereert verder uit te leggen wat het begrip “buitengewone omstandigheden” inhoudt. Met de zinsnede *“waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* definieert de verwerende partij op duidelijke en correcte wijze wat buitengewone omstandigheden zijn.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

In casu bekritiseert de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de aangehaalde elementen die elementen van integratie buitengewone omstandigheden zijn.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag werd aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

“II. Het bestaan van buitengewone omstandigheden waardoor verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure

Verzoeker is reeds sinds 1992 in Europa.

Verzoeker verbleef eerst gedurende 18 jaar in Nederland en heeft zich volledig geïntegreerd in de Nederlandse maatschappij en de Nederlandse cultuur en gewoonten, en deze zich eigen gemaakt.

- zie infra (uiteenzetting onder punt III, a)

Thans verblijft verzoeker bijna 3 jaar in België.

Verzoeker mag bij de vzw 't W. (...) verblijf houden.

- zie stuk nr. 17

Het is voor verzoeker tegenaangewezen terug te keren naar Marokko om aldaar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Alle sociale banden die verzoeker heeft opgebouwd, bevinden zich in België en in Nederland.

- zie infra (uiteenzetting onder punt II, a, 2)

Verzoeker kan onmogelijk via de gewone procedure zijn aanvraag tot het bekomen van machtiging tot verblijf in België indienen en is aldus genooddaakt aan aanvraag tot regularisatie in België te doen.

Indien verzoeker zou worden verplicht terug te keren naar Marokko om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, zou dit een ernstige schending uitmaken van zijn privé leven op grond van artikel 8 E.V.R.M.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker ondertussen bijzondere banden heeft ontwikkeld met personen in België en Nederland, banden die hij vanzelfsprekend absoluut wenst te onderhouden en die tot het spectrum van zijn privé - leven behoren.

Bovendien is het begrip privé - leven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en is geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereist. Ook hechte vriendschappen vallen er duidelijk onder.

Bloed- of aanverwantschap zijn geen voorwaarden voor de toepasbaarheid van art. 8 E.V.R.M., zoals blijkt uit de veelvuldige rechtspraak op dit punt.

III. De aanvraag tot machtiging tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden

Verzoeker vraagt u thans gemachtigd te worden een verblijf te genieten van langer dan 3 maanden.

Verzoeker beroept zich daartoe op volgende gronden.

a. Uitstekende integratie van verzoeker

Verzoeker verblijft reeds sinds 1992 in Nederland en is zeer goed geïntegreerd en heeft zich volledig aangepast aan de westerse normen en waarden, die bovendien gedeeld worden door België en Nederland.

Daartoe heeft hij in Nederland intensief deelgenomen aan inburgeringstrajecten, die hij met uitstekend gevolg heeft afgelegd.

- zie stuk nr. 4, 5 en 6

In Nederland verkreeg verzoeker dan ook de machtiging tot verblijf.

- zie stuk nr. 3

Verzoeker heeft diverse certificaten behaald in Nederland waaruit blijkt dat hij zich volledig geïntegreerd heeft en de Nederlandse taal perfect beheerst.

- zie stuk nr. 4, 5, 6, 7 en 8

Verzoeker heeft eveneens zijn rijbewijs in Nederland gehaald, rijbewijs dat hem uiteraard eveneens toelaat een voertuig te besturen in België.

Dit is uiteraard van het grootste nut in het kader van de uitoefening van een beroep indien hij een wettig verblijfstatuut bekomt.

- zie stuk nr. 2

Net zoals verzoeker in Nederland deed, neemt verzoeker thans met veel plezier en inzet deel aan culturele en sportieve activiteiten in België.

-7 zie stuk nr. 15, 20, 21, 22.

1. Kennis van de Nederlandse taal:

-7 zie stuk nr. 4

Verzoeker beheerst het Nederlands uitstekend en kan zich perfect uitdrukken in de Nederlandse taal.

Verzoeker behaalde in Nederland een certificaat waaruit dit eveneens blijkt.

Verzoeker wijst eveneens naar de diverse getuigenverklaringen waaruit ten overvloede blijkt dat hij perfect Nederlands spreekt

-7 zie stuk nr. 19 en 23

Verzoeker getroost zich thans zelfs nog de moeite om zijn kennis van het Nederlands te perfectioneren door ook in Antwerpen Nederlandse taallessen te volgen.

-7 zie stuk nr. 16

2. Grote kennissenkring en sociale integratie:

Ook op sociaal vlak heeft verzoeker zich met ijver geïntegreerd, en wel met succes.

Verzoeker beschikt thans over een zeer uitgebreide kennissenkring van Belgische vrienden met intense contacten.

Dit mag eveneens ten overvloede blijken uit de talrijke getuigenverklaringen.

-7 zie stuk nr. 23

Ook scharen zich mensen van andere nationaliteiten rond hem, gezien zijn bezielde persoonlijkheid.

Verzoeker is zeer sportief ingesteld en neemt dan ook wekelijks deel aan de voetbalactiviteiten die door de stad Antwerpen in het Park Spoor Noord worden georganiseerd.

- zie stuk nr. 20 en 21

Eveneens zwemt verzoeker intensief.

- zie stuk nr. 22

Verzoeker zet zich eveneens graag in voor zijn medemensen en is uiterst behulpzaam.

Zo zet hij zich in voor een generatie oudere Vlaamse kansarme mensen in het Ontmoetingshuis Welzijn Stuivenberg, waar deze personen zich erg gesteund voelen door verzoeker.

-) zie stuk nr. 10

-) zie stuk nr. 24

Het sociale karakter van verzoeker, zijn wil om overal waar het kan te helpen en zich in te zetten voor zijn medemensen blijkt opnieuw ten overvloede uit de talrijke bijgebrachte verklaringen.

Eveneens kunnen alle getuigen bevestigen dat verzoeker zich uitstekend heeft geïntegreerd in onze samenleving en steeds met zich steeds met zeer veel respect voor anderen opstelt.

-) zie stuk nr. 23

b. Bereidwilligheid tot werken

Verzoeker kan thans, gelet op het feit dat hij niet over een legaal verblijf in België beschikt, niet werken.

Verzoeker is evenwel zeer bereidwillig om te werken.

Verzoeker heeft ook in Nederland steeds gewerkt en was steeds een uitstekende werkracht.

- zie stuk nr. 8, 9 en 11

Hij oefende in Nederland zelfs een beroep uit in een vertrouwensfunctie.

Zo behaalde hij op zijn werk te Schiphol een aantal certificaten.

- zie stuk nr. 13 en 14

Eveneens beschikt verzoeker over een kappersdiploma, zodat hij meteen aan de slag zou kunnen als kapper.

- zie stuk nr. 12

Ook uit het cv van verzoeker blijkt dat hij steeds hard heeft gewerkt, tendens die hij vanaf dat hij gemachtigd wordt te verblijven in België, vanzelfsprekend zal verder zetten.

- zie stuk nr. 11

Het moge duidelijk zijn dat stilzitten absoluut niet in de aard ligt van verzoeker.

Ook nu zet verzoeker zich zoveel mogelijk in om anderen te helpen en heeft hij een druk sociaal leven.

Verzoeker leert boven ontzettend graag nieuwe dingen bij.

Zo haalde verzoeker in Nederland zijn rijbewijs. zie stuk nr. 2

Verzoeker verwijst inzake eveneens naar het feit dat hij zich thans heeft ingeschreven voor lessen Nederlands om zijn Nederlands nog meer te perfectioneren.

- zie stuk nr. 16

c. Geen gevaar voor de openbare orde

Verzoeker heeft sedert zijn verblijf in België en in Nederland, uiteraard geen enkel strafbaar feit gepleegd en beschikt bijgevolg over een blanco strafregister.

Verzoeker is niet gekend bij de nationale of lokale overheid en er is geen enkel strafrechtelijk onderzoek aan de gang waarin verzoeker betrokken zou zijn, noch waarin hij in verdenking gesteld zou zijn.

In casu liggen bijzondere omstandigheden voor die toelaten dat de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk en gegrond kan worden verklaard, opdat verzoeker zou ingeschreven worden in het vreemdelingenregister en hij in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie model A.

De gegevens dewelke verzoeker in huidige aanvraag verstrekt zijn allen waar en oprecht.

Dienaangaande is verzoeker vanzelfsprekend bereid om waar nodig verdere toelichting te verstrekken, op schriftelijke of op mondelinge wijze.

Dit blijkt eveneens uit de verklaring die verzoeker zelf bijbrengt in het kader van onderhavige aanvraag.

- zie stuk nr. 25 “

Uit de onder punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt dat deze met alle aangehaalde argumenten heeft rekening gehouden. De eerste bestreden beslissing stelt terecht dat de aangehaalde elementen, elementen zijn die de integratie betreffen zoals het lange verblijf, werkwillegheid, het hebben van vele vrienden en kennissen. Deze elementen komen slechts aan bod wanneer er buitengewone omstandigheden bestaan. De Raad dient samen met de verwerende partij vast te stellen dat geen buitengewone omstandigheden, dit zijn omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders in te dienen, zijn aangehaald in de aanvraag. Wel integendeel stelt de verzoekende partij in het middel dat zij verblijf gemachtigd is of was in Nederland. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk waarom zij haar aanvraag niet in Nederland kan indienen al waar zij 18 jaar verbleef zijnde ruimschoots langer dan in België. De eerste bestreden beslissing besluit dan ook op kennelijk redelijke wijze dat de aanvraag onontvankelijk is dit in wettige toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en voegt geen voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de

bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

2.4. De verzoekende partij voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan en beroept zich op haar recht op privéleven. Zij verwijst naar haar broer die verblijfgerechtigd is in België en waarvan zij gescheiden wordt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar broer om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders

en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Dit geldt nog meer met betrekking tot de banden tussen zussen en broers.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders, meer bepaald in Nederland alwaar de verzoekende partij stelt dat zij 18 jaar verbleef en gerechtigd is op verblijf. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar broer woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze van hem gescheiden wordt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere concrete elementen aan.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werkwilig is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar Nederland om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet

tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Waar de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van enkele jaren heeft, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond en het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

2.5. Voor het overige is het middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN